

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ

[ΤΟΥ ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΙΕΘ]

Στη μαρράγκα του Πασκουάλ Κάλντερα ο ένας έπειτα απ' τον άλλον, έπηγαναν οι χωριάτες για να μάθουν τι κάνει το παιδί του.

— Καλλίτερα, καλλίτερα! άπαντούσος ο γέρο Κάλντερα. Δυό μέρες τώρα πέρασε ήσυχος.

Και οι φίλοι του Κάλντερα κι' οι καλοί γείτονες κυτάζοντας από τη μισάνοιχη πόρτα της κάμαρας, ρωτούσαν δειλά: «Πώς είσαι!».

Μέσα στην κάμαρα ήταν ο μοναχογιός του Κάλντερα, ξεπλωμένος στο κρεβάτι. Κάπου, κάπου ανασηκωνόταν και άκουμπώντας το ηγούνι του χέρι του κυτάζε προς το βάθος της κάμαρας.

Ο πατέρας του με σουφρωμένα τα φρύδια, μόλις έμενε μόνος, σηκωνόταν και—άπο συνήθεια—έπιγαινε στο παράθυρο να ρίξει μιά ματιά στους κάμπους. Τίποτε περισσότερο. Δέν είχε χαμμάκι όρεξη για δουλειά. Τι τον έννοιαζε πιά για τα χωράφια: «Ένα μοναχά γυιό είχε, και αυτός ήταν τώρα άρρωστος βαρεία.

Ποτέ δέν έκανε χάδια του παιδιού του, ποτέ δέν του γλυκογόλασε. Ήταν ο πατέρας, ο αυστηρός, ο άφέντης του σπιτιού που τόν φοβόνταν όλοι, που όταν γυρίζει απ' τη δουλειά κάθεται και τρώει, μόνος του και τόν υπηρετεί ή γυναικία του, άμιλητη, ύποτακτη... Μ' όλη όμως την αισθηρότητα, έδαιμάμε το γυιό του που ήταν ο καλλίτερος δουλετής του χωριού, άξιος, γρήγορος, προκομμένος, δέν έπιανε, δέν πιανόταν όπως οι άλλοι χωριάτες μέσα στις ταβέρνες του χωριού.

Έδώ και λίγο καιρό, ο Πασκουάλ είχε άρραβωνιάσει το γυιό του, με μιά κόρη από ένα γεναιικό χωριό και σε λίγο θά γίνονταν οι γάμοι.

***

Χριστέ μου! Από μιά στιγμή σ' άλλη πως άλλαζουν τα πράγματα; Ένα σαββάτο βράδυ ο Πασκουαλέττος έγυριζε από το σπίτι της άρραβωνιαστικής του, όταν ένας σκόλος έβηκε από μιά στήνη και τού ρίχτηκε κι' όταν ο νέος έσκυψε να πάρη μιά πέτρα, ο σκόλος ώρμησε και τόν εδάγκασε στη ράχη. Η μάνα του που τόν περιμενε έξω, να τού ανοίξη τρώμασε σάν τον ελδε και τού έτοιμασε καταπλάσματα. Αιτός δέν άνησύχησε, δέν ήταν δά πρώτη φορά που τόν εδάγκασε σκόλος.

Το δάγκωμα όμως τόν πονούσε, κι' ο Πασκουαλέττος πήγε στο γιατρό και τού κωνηρίασε την πληγή. Σε λίγες μέρες είχε γιάνη πιά τέλεια κι' ο γυιός βοηθούσε πάλι τόν πατέρα στα χωράφια. Επέρας από τότε ένας μήνας. Μόνη ή μάνα φοβόταν άκόμη, κι' έτρώμαζε, μάλιστα, σάν έμαθε πως σ' ένα άλλο χωριό ένα παιδί που τόν δάγκωσε σκυλι λυσσασμένο, ήταν τώρα στα τελευταία του.

Ένα πρωί ο Πασκουαλέττος δέν μπόρεσε να σηκωθί από το μπάγχο που κοιμόταν.

Η μάνα του τόν βοήθησε να σηκωθί και τόν πήγε στο μεγάλο νυφικό κρεβάτι, μέσα στην καλή κάμαρα. Είχε πυρετό, αισθανόταν άνατριχίλες, κάποτε έτριζε τα δόντια του, και τα μάτια του σκοτεινιάζαν. Έκάλεσαν και τόν γιατρό, και αυτός τούς έσυμβούλεψε να καλέσουν και κανένα γιατρό από τη Βαλεντία.

Ο Κάλντερα έκρινε καλλίτερα να πάη το ίδιο το παιδί στην πόλι. Έκει ο γιατρός τού έκανε μιά ένεσι και είπε στον πατέρα να μη φοβάται, μα τόν έμάλωσε γιατί άρχισαν τόσο να πάνε σ' αυτόν. Κάθε μέρα, μιά βδομάδα τώρα, κατέβαιναν ταχτικά στην πόλι, με ένα πρωί ο νέος δέν κατώρθωσε να κωνηθί. Χτυπούσε τα δόντια του, έγόγγυζε, και άφροι τού έβγαιναν από το στόμα. Σπασμοί τόν ένιναζαν, κι' ή μητέρα του κρημνίζαν απ' το λαίμο του κλαιγοντας, ένψ ο Κάλντερα, σιωπηλός, άθλητικός, κρατούσε τα χέρια του παιδιού του και τόν κρατούσε άκίνητο.

Έπειτα έρχόταν ή ήρεμία, ή εξάντλησις. Όλες ή γειτονίσσες, μαζμένες στο μαγειρίο, μιλούσαν τόν άρρωστο και καταριώναν τόν γιατρό που έφερε το νέο σ' αυτή την κατάσταση με τα διαβολικά του τραμπικιάτα! Τό ληστή! Και ή Κυβέρνησις δέν τιμωρεί αυτούς τους παληανθρώπους! Μπα, μόνο τα παλιά γιατροσόφια άξιζαν, δοκιμασμένα από τόσες γενιές που ήξεραν βέβαια περισσότερα από μας!

Ένας γενοτσας πήγε ναυδί μια γρηγό που γιάτρευε τα δαγκώματα τών σκυλιών, τών φειδιών, και τών σκορπιών. Μιά γειτονίσσα έφερε ένα γέρο γυδορσοκό μαστοστροβο που είχε τή δύναμη να γιατρευή μόνο με το σάλιο του, κάνοντας με αυτό στανουές πάνω στον άρρωστο.

Τά ζεστά από χόρτα του βουνού και οι σταυροί από σάλιο έδωσαν κάποια έλπίδα σ' όλους που είδαν τόν άρρωστο άκίνητο και

βουβό να κυτάζη για όρες τόν πάτωμα, σάν κάτι να αισθάνεται μέσα του να φουσκώνη. Σε λίγο όμως, μιά νέα κρίσις έκανε τις γυναικίες, ν' άμφιβάλλον πάλι και να συζητούν για νέα γιατροσόφια.

Ήλθε κι' ή άρραβωνιαστική με τα μεγάλα της μάτια διακρυμμένα. Έπροχώρησε δειλά κοντά του κι' έτόλμωσε, πρώτη φορά άφ' ότου τόν έν γνώρισε να τού πιάση το χέρι, κατακοκκίγη για τόν θάρορ της. «Πώς είσαι; τόν έρώτησε.

Κι' αυτός που την αγαπούσε τόσο πριν, τραβούσε τόν χέρι του, και γυρίζοντας τόν κεφάλι γιά να μη την δή, ζητούσε να κρηφτή σάν να ντριπόταν γιά την κατάσταση του.

Και ή μητέρα έκλαιγε. Παναγιά μου! Ήταν πολύ ύσχημη, θά πέθαινε!...

Νάξερε τουλάχιστον κανείς ποιά σκυλι τόν δάγκωσε, να τού πάρουν τη γλώσσα και να την κάνουν μπλάστρι, όπως συμβούλευαν εκείνες που ξέραν από τέτοια!...

Έν τώ μεταξύ ή κρίσις ξαναρχόταν πεϊό συχνές, πεϊό δυνατές. Η μητέρα του κρημνίζαν στο λαίμο τού λυσσασμένου, που τόν φοβόνταν οι άνδρες. Ήταν τόν παιδί της και δέν έτρώμαζε αυτή όποις ο ξένος. Τό άγριεμένο στόμα σπαιματούσε κοντά τού αχρό διακρυμμένο πρόσωπο. «Μάνα! Μάνα!» Την άνεγγνώρισε στις ελάχιστες στιγμές που τόν πνευμα του διατηρούσε τη διαγναι του.

Δέν μπορούσε να τόν φοβηθί! Ποτέ δέν θά την δάγκωνε! Και σάν να χρειάζοταν ένα θύμα για να χορτάση τη λίσσα του, έχωσε τα δόντια του στα ίδια του τα χέρια και τα αίματωνε.

«Παιδί μου! Παιδί μου!» γόγγυζε ή μητέρα. Τού σκούπιζε τόν άφρο κι' έλειτα έβραζε τόν ίδιο το μαντήλι στα μάτια της χωρίς να φοβηθί τη μόλυνσι.

Ο Κάλντερα τόνκρατούσε στο κρεβάτι με υπεράνθρωπο δύναμη όταν αυτός προσπαθούσε να σηκωθί να φύγη. Ο γιατρός δέν έρχόταν πιά να τόν δή. Τι μπορούσε να κάνη; Η γυναικίς έκλαιγαν άπελπισμένες.

Ο θάνατος ήταν πειά βέβαιος, λυκωνόταν μόνο για τις ώρες, τις ήμέρες τού φοβερού μαρτυριού που έμεναν για τόν δυστυχισμένο Πασκουαλέττο.

***

Ο Κάλντερα δέν είδισε μεταξύ τών συγγενών και τών φίλων του, άνθρώπους με θάρρος για να τόν βοηθήσουν να συγκρατή τόν άρρωστο.

Όλοι κούταζαν με τρόμο την πόρτα της κάμαρας, σάν νάντα κρημμένος από πίσω ο φοβερότερος κίνδυνος. Άχ! αυτό το άγίατρευτο κακό που κάνη τόν άνθρωπο να ταράσσεται έτσι σε άτελείωτη άγωνία, σάν τη σάφρα που κόβεται σε δυό απ' τόν τσαλί!...

Δέν άνεγγνώριζε πειά τη μητέρα του. Στις τελευταίες στιγμές που έννοουσε άκόμη την είχε σκουνησίσ ατόπια άλλα και με άγάτη. Έναρκε να φύγη! Δέν ήθελε να την ιδή πειά! Φοβόταν μη της κάνει κακό. Η γειτονίσσες ετράβηξαν τη δυστυχισμένη έξω από τόν δωμάτιο, και την εκκάρτησαν διά της βίας σε μιά γωνιά του μαγειριού.

Ο Κάλντερα με υπέρτατη προσπάθεια της θελήσεως του έδεσε τόν άρρωστο στο κρεβάτι. Τά χοντράτου φρύδια τρεμουλιάζαν από την προσάθεια να κρατήση τα δάκρυα του, όταν έσυριγγε τόν σχοινί που άκινυτούσε τόν νέο στο κρεβάτι, αυτό που είδε πρωτοίδει τόν φως. Τού φαινόταν σάν ν' άνοιγε τόν τάφο τού παιδιού του και να τόν έβραζε ο ίδιος μέσα. Ο άρρωστος τινάζοταν με δυνατός σπαιμούς και ο Κάλντερα κατέβαλε φοβερή προσπάθεια για να σφιχί τόν σχοινί που χωνόταν στίς σάκρες του. Να ζήση κανείς τόσα χρόνια για να βρεθί σε τέτοια θέση! Να δώση μιά ζωή και να παρακαλή να σβυστή μιά όρα άσχητέρα για να έλευθερωθί από τέτοια μαιται άγωνία!

Θέέ μου! γιατί να μην άποτελειώση κανείς αυτόν τόν δυστυχισμένο άφρο ο θάνατός του ήταν άναπόφευκτος!

Έκλεισε την πόρτα για να μην άκούη τις φοβερές φωνές. Σ' όλο τόν σπιτι όμως άνηχούσε αυτό τόν λαχάνισμα της λίσσας που τού άπαντούσαν οι λημοί της μητέρας και τών άλλων γυναικίών

για τόν δυστυχισμένο Πασκουαλέττο.

== ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ==

“Όπως απέδειξε ο Δάρβιν, χωρίς τὰ έντομα - ή γή μας δέν θά ελγε άνθη.

***

“Η άνάλογα τών θηλυκών πρὸς τούς άρσενικούς βατραχούς εινε ὡς 92 πρὸς 8.

***

Παρατηρήθη από τας στατιστικάς, ότι όταν υπάρχει δυστυχία εις ένα τόπον γεννώνται περισσότερα άρσενικά, και όταν υπάρχει ευτυχία, περισσότερα θηλυκά. Τὸ διατι δέν άνεκαλύφθη άκόμη από κανένα....

***

Τὴν γεῖσιν τοῦ άλατος τὴν αισθάνονται οί άνδρες ένταντικώτερον από τὰς γυναίκας.

***

Εἰς τὰ πτηνά ή γεῖσις εινε πολὺ ὀλίγον άνεπτυγμένη. Ένω τὰ ψάρια ἔχουν μὲν κάποιαν γεῖσιν, άλλα καθόλου άκούη.

***

Λέγουν ὁμοῦ ότι εἰς τὰ ἰχθυοσφοεῖα τοῦ Πότοδαμ οί κυπρίνοι συναθροίζονται εἰς ὄρισμένα μέρη, όταν ὁ πρὸς τοῦτο ἐπιφορτισμένος ὑπάλληλος χτυπῆσι τὸ κουδοῦνι διά τοῦ ὀλοίου τοῦς καλεῖ. Αυτό ὅπως δέν θά πῆ ότι οί κυπρίνοι άκούνη τοῦς κωδωναμοῖς. Κάθε άλλο. “Οδηγούνται μάλλον από τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ που κρατεῖ ὁ ὑπάλληλος.

***

Κάποιος ὠνόμασε τούς Σικελούς...«φυτοφάγους ἐν άγνοίᾳ των», διότι ή τροφή των συνίσταται από μαῖθο ψομί, φασόλια, λάχανα άγριόχορτα και λίγο λάδι, ὀπορικά και μακαρόνια.

***

“Από ζάχαρη, τσάι, καπνὸ, οἶνοπνεύματα, χαμπαρικά δέν ἔχει ὁ Σικελός. Καί ἐν καμιά φορά λίγη λίγο καληόχροσος τῆς επαρχίας του, τοῦτο συμβαίνει διότι τὸ κρασί αὐτὸ εινε φθηνότερο από τὸ νερό.

***

Καί αὐτὸ τὸ βούτυρο ἦταν άγνωστο πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὴν Σικελία.

***

Κάποιος εἶπεν ότι σὲ εἰκοσι γάμοις οί δεκαεννέα γίνονται γιὰτι οί άνδρες δέν ζέρουν νά ράψουν ένα κουμπί. Καί εινε ἀλήθεια, ἀλλοίμονον!...
Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

πού ἦσαν μαζεμένες γύρω τῆς.
“Ο Κάλντερα γρύττησε τὸ πόδι. «Σωπίστε γυναίκαε !» Μά γιὰ πρώτη φορά δέν εἰσακούστηκε και τότε πῆγε ἔξω νά μὴν άκούη τὸ κροῦλόι.

“Ενύχτωνε πειά. “Εκτύταξε πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι του τὸν άστρόφρεγο οὐρανὸ. “Από τὰ σπῖτια, πού μόλις ξεχώριζαν στὸ σκοτάδι, άκούονταν χρομετισμοί, γαυγίσματα, κακάριαματα, τελευταῖοι ἦχοι τῆς ζωῆς τοῦ χοριοῦ πρὶν ἀπ’ τὸν ἴπνο...

“Άκουσε πάλι τὸ μακρινὸ οὐρλιασμα τοῦ ἀρρώστου που ἔρχόταν από τὸ άνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμαρας. “Η συγκινησεῖς πού τοῦ εἶχαν δώσει τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ του, ἐξύπνησαν στὴν ψυχῆτου. Θυμῆθηκε τίς άγρυπνῆσις του όταν κρατῶντας τὸ μικρὸ στὴν άγκαλιά του τὸν πούτ ἔβγαζε τὰ πρῶτα δονῖα του, πηγαυοερχόταν μέσα σ’ αὐτὴ τὴν ἴδια κάμαρα. Τώρα ἔκλαιγε πάλι τὸ παιδί του, χωρίς ὁμοῦ ἔλπιδα, μέσα σ’ ένα μαρτύριο κολάσεως πού ὁ θάνατος θάφερε τὸ λυρωμά.

“Ο Κάλντερα μὲ κίνησι τρυφῶν ἔφερε τὰ χέρια στὸ μέτωπο σὴν νύχτε νά διώξη μὰ σκέψι φοβερή. “Επειτα κοινοστάθηκε... Γιατί ὄχι !... “Νά μὴν ὑποφέρη πειά, Θεέ μου !... Νά μὴν ὑποφέρη!”

Μπῆκε στὸ σπῖτι και ξαναβρήκε εὐθὺς μὲ τὸ παλῆο τὸ δικανὸ τουφέκι : ἔτρεξε στὸ φεγγῆτι σὴν νά φοβῶταν μὴ μετανοήσῃ κι ἔχωσε τὴν κάνα στὸ άνοιγμα...

“Άκουσε πάλι τὸ λαγάνασμα, τὸ χτύπημα τῶν δοντιῶν, τὴ φωνή τῆς λύσας, ἔτσι κοντά σου σὴν νάταν πλάι στὸ δυστυχισμένο. Τὰ μάτια του συνηθισμένα στὸ σκοτάδι, εἶδαν τὸ κρεββάτι στὸ βάθος τοῦ θλιβεροῦ δωματιου, τὸ σῶμα πού τιναζόταν, τὸ ὄρω πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ του, πού πότε φαινόταν, πότε χανόταν μὲρ’ στούς ἀπελιπιμένους σπασμοῦς.

Φοβῆθηκε τόσο πούτρεμνι τὰ χέρια του· αὐτός, τὸ παιδί τοῦ βουνοῦ πού δέν εἶχε ἄλλη διασκέδασι από τὸ κυνῆγι κι ἦταν συνηθισμένος νά κευτᾶ τὸ πουλι στὸ φτερό.

“Η φωνὴ τῆς άτυχῆς μάνας τοῦ θύμισαν άλλες μακρινές ὄρες πολὺ μακρινές - πᾶνε εἰκοσι χρόνια τώρα - τότε πού ἐγέννησε τὸ μονάκριβο παιδί του στὸ ἴδιο αὐτὸ κρεββάτι....

“Άχ ! νά τελειώση ἔτσι !... Σήκωσε ψηλά τὸ μάτια του πλημμυρισμένα δάκρυα “Θεέ μου ! γιὰ νά μὴν ὑποφέρη πειά. Νά μὴν ὑποφέρη !”

Καί ἐναυλιόοντας αὐτὰ τὰ λόγια, άκούμησε τὸ τουφέκι στὸν ὄμο, εὐθὺς ψάχνοντας μὲ τὰ τρεμάμενα δακτυλά του τὴν σκανδάλη.... κι ἐτράβηξε !
Μετὰφρ. Α. Β. Παλμύρης

== ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ==

Εὐτυχῆς μάγειρος

Σ’ ένα μεγάλο εστιατόριο τῶν Παρισίων δεικνύσαν ὁ κ. και ή κ. Βάνδερμπιλτ, τὸ ζεύγος τῶν ἀμερικανῶν δισηκατομμυριούχων, μπροστὰ στοῖς ὀλοοῖς οἱ βασιλόπουλοι τῆς Εὐρώπης εἶνε φταχοί.

“Ο ξενοδόχος φυσικά ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατὰ του γιὰ νά εὐχαριστήη τους πελάτας του.

“Αφού ἐδοκίμασε τὸ πρῶτο φαγητὸ, ή κυρία Βάνδερμπολτ λέγει στὸ σύζυγὸ τῆς :

— “Θέλω νά πάρω μαζί μου στὴν Ἄμερική τὸ μάγειρο πού ἐμαγεύησε αὐτὸ τὸ φαγητὸ.

“Ο ἀμερικανὸς Λούκουλλος καλεῖ ἀμέσως τὸν ξενοδόχον και ζητεῖ τὸν ἀριστοτέχνη μάγειρο.

“Εκείνος προσέχεται μὲ τὴ λιντοστολή τοῦ μαγειρείου.

- Πῶς ὀνομάζεσθε ; τὸν ἐρωτᾶ :
- “Ἰωσηφ.
- “Ε, λοιπόν, κύριε “Ἰωσηφ, ἀναχωρεῖτε σὲ πέντε μέρες μαζί μας γιὰ τὴν Ἄμερική.
- Δέ μπορῶ ν’ ἀφήσω τοὺς Παρισίους, κύριε.
- Διακόσες χιλιάδες φράγκα μισθὸ τὸ χρόνον.
- “Οχι, κύριε.
- Διακόσες πενήντα.
- “Οχι, κύριε, ὄχι.
- Τρακόσες !
- “Οχι, κύριε σὰς βεβαίω πῶς μου εἶνε ἀδύνατον νά φύγω.
- Τετρακόσες χιλιάδες και μὲ συμβόλαιο γιὰ πέντε χρόνια.
- Πηγαῖνω ἀμέσως νά ἐτοιμάσω τὰ ρούχα μου.

***

Παράδοξοι συλλέκται

“Η μανία τῆς συλλογῆς ὀρισμένου εἶδους ἀντικειμένων εινε μὰ από τὰς συνηθεστερας ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν διαφόρων κατὰ καιροῦς συλλεκτῶν εινε και μερικὸι πού ή μανία τους ἔχει ξεπεράσῃ τὰ ὄρια τοῦ κοινου. “Ενας Γάλλος, ἔσφαρν, συλλέγει τὰ σκαρπῖνια τῶν δισημοτέρων χορευτριῶν, ἔνας ἄλλος ἔμπορος στὸ Παρίσι τὰς γραφίδας τῶν ὀνομαστῶν ζωγράφων. Κάποιος ἄλλος, Κλαπισσὸν ὀνόματι, εἶχε μαζεῖνει 7,750 εἶδη κομπιῶν, ἄλλος συνάδελφός του συλλέγει μόνον στρατιωτικὰ κομπιὰ και γι’ αὐτὸ κάνει ἔκδρομάς και ἐρεῖνας μέχρι τῶν πεδίων τῶν μαζῶν.

“Ο Ἄγγλος σιρ Τόμας Τύρμιπ συνέλεγε ὄσα σκονιὰ ἀπηχογνισμένων εἰρήσκει. “Ενας παρισινὸς ὑπαστυνόμος ἔχει πληθὴ συλλογῆν φενακῶν. “Ενας ἄλλος μαζεύει τοῖς τίτλους τῶν ἐφημεριδων. Ὑπάρχει γεγραμῶς συλλέκτης γαντιῶν και κάποιος ἄλλος πηρουσιῶν. “Ενας Πασκαίλ, στὸ Παρίσι τὸ ὀλοιοῦ τὸ σπῖτι ἀπετεφροσθὴ από πυρκαῖα, εἶχε συλλογῆ 3000 κηροσπηγῶν. “Η κυρία Σαιντ-Ἄλβαν εἶχε συλλογῆ δακτυλιθρῶν και συλλογῆν ψηκτριῶν γιὰ τὰ ρούχα. Στὸ Μπρονξ, κάποιος Βάιλ ἀπέθανε κι ἄφροσε στους κληρονόμοις του συλλογῆν γυαλιῶν ὀρολοῦχων. Πολλοί πάλι ἔχουν τὴν μανίαν νά συλλέγουν πίστες. “Ο στρατηγὸς Βανδᾶμ ἀποθανὸν τὸ 1830 ἀφῆκε μόνη περιουσία 60 χιλ. φράγκα σὲ πίστες.

***

Μοναχοί πού δέν μιλοῦν ποτὲ

Στὸ Τυρνεὸ τοῦ Βελγίου ὑπάρχει ένα διάσημο μοναστήρι τῶν καλομένον Τραπιστῶν, οἱ ὀποιοί ὡς ὄρον τῆς ἐν αὐτῷ διαβίωσῆς τους ἔχουν νά μὴ μιλοῦν ποτὲ. Μόνον ἔνας ἐπιτρέπεται νά ὀμιλῆ ἐκεἶ μέσα, ὁ ὀδηγῶν τοῦς ζένους μοναχός, ἀλλὰ κι’ αὐτός μιλεῖ πολὺ λίγο κι’ ή φωνή του άκούγεται σὴν ἔλαφρὸς ψίθυρος, σὴν τὸν ἦχο τῆς αὐσας διά μέσου τοῦ κοιμητηριοῦ.

Τὸ μοναστήρι εινε πολὺ πένθιμο, ἔχει ὕψηλὰ τεῖχη, και κανένα στοίλιμα δέν κοσμεῖ τοῖς τοίχους και τὰ ἀειθῶσας του. Ἄπαρῖζεται από τὴν ἐκκλησια, διάφορα κελιά, σταυλοῦς και ὀμοιατῆ ἐργασίας, στὰ ὀποια οἱ μοναχοί διδάσκονται τὴν λῆσῃ τῶν ἐπιπέων, και σιγά σιγά γίνονται σάν σκίες. “Ενα μεγάλῃμορος τῆς ἡμέρας οἱ Τραπιστὰ αὐτοῖ μοναχοί τὸ ἀφιερῶνουν στις προσευχές. “Όταν τοῦς βλέπει κανεὶς νά προσεύχονται, ἀσάλευτοι και ἀφρονι, τοῖς παίρνει γιὰ ἀπολιθωμένους ἄγιους. Κάθε τόσο μόνον πᾶφουν κατὰ γῆς κ’ ἐξακολουθοῦν σ’ αὐτὴ τὴ στάση προσευχόμενοι ἐπὶ πολὺ. “Όλας τὸς ἄλλας ὄρας τῆς ἡμέρας ἐργάζονται. Συμποῦν πρὶν ἐφημερωσῆν, και ἀφού προσευχόντων ἀρχίζον τὴν δουεῖα ή ὀλοια εἶνε νά μεταβάλλουν τὴν περὶ τοῦ μοναστηριοῦ πετρώδη ἔκτασι σὲ γόνιμα χωράφια. Φοροῦν και δουλεῖουν πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο ρούχο, εἶτε τοῖς ψῆνει ὁ θερινὸς ἥλιος, εἶτε βρέχει, εἶτε χιονεῖ. “Όταν ἐργάζονται νομῆει κανεὶς πῶς βλέπει καταδύσους καταναγκαστικῶν ἐργῶν. Κοιμῶνται σὲ στρωμα σκληρὸ σάν τὴν πέτρα. Τρῶνε ἀποκλειστικῶς χόρτα και μόνον στοῖς ἀσθενεῖς ἐπιτρέπεται τὸ κρέας.

“Όταν πεθαίνει κανεὶς ἀπ’ αὐτοῦς τὸν δάπτον σ’ ένα λάκκον πού εἶνε ἐτοιμος πάντοτε και μόλις τὸν σκεπάσουν μὲ χῶμα, άνοιγουν ἄλλο λάκκο, ὁ ὀποῖος μένει άνοιχτὸς μέχρις ὄτου πεθάνει κανεὶς ἄλλος μοναχός. Οἱ διάφοροι Πάπαι, ὀσάκις θέλουν νά ἐκτελεσθῇ καμμιά πολὺ σκληρὰ ἐργασία εἰς τὸ Βατικανόν, μετακαλοῦν εἰς τὴν Ρωμῆν Τραπιστὰς από τὸ ἐν λόγῳ μοναστήρι.